

Repertoriumnummer 2022 / 4320
Datum van uitspraak 7 juni 2022
Rolnummer 2017/AR/946

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Mededeelbaar aan de
ontvanger

Tussenarrest

Prejudiciële vraag:
- Hof van Justitie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B4M
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002745815-0001-0023-01-01-1

OILCHART INTERNATIONAL NV, ON 0422.481.520, met maatschappelijke zetel te 2000 ANTWERPEN, Plantinkaai 13,
appellante,

vertegenwoordigd door mr. VAN DEN WIJNGAERT Evert, advocaat te 8200 SINT-MICHIELS, Rijselstraat 274

tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen van 15 maart 2017, aldaar gekend onder rolnummer A/15/2633

tegen

1. **O.W. BUNKER (NETHERLANDS) BV**, vennootschap naar Nederlands recht, met maatschappelijke zetel te 3087 BM ROTTERDAM - NEDERLAND, Waalhaven O.Z. 83B, geïntimeerde,

niet verschenen, noch vertegenwoordigd

2. **ING BANK NV**, vennootschap naar Nederlands recht. met maatschappelijke zetel te 1102 MG, AMSTERDAM, NEDERLAND, Bijlmerplein 888, geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. MERTENS Thales, mr. RASKING Lauren en mr. ULRIX Eline, advocaten te 1150 SINT-PIETERS-WOLUWE, Tervurenlaan 268A

***

De door de wet vereiste processtukken zijn in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 15 maart 2017, niet betekend volgens verklaring van partijen ter terechtzitting van dit hof, het verzoekschrift, ter griffie van dit hof neergelegd op 16 mei 2017, waarmee hoger beroep werd ingesteld tegen voornoemd vonnis en de conclusies van partijen.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger. W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies van partijen werden geformuleerd en gehandhaafd.

PAGE 01-00002745815-0002-0023-01-01-4

De zaak werd ter openbare zitting van 16 mei 2022 van dit hof op tegenspraak behandeld en vervolgens ter terechtzitting van 30 mei 2022 in beraad genomen.

ANTECEDENTEN

Het kader van het geschil

1.

Huidig geschil kadert in de nasleep van het faillissement in november 2014 van de verschillende vennootschappen van de Deense OWB Groep, verbonden aan de OWB A/S en OW SUPPLY & TRADING A/S, die via de verschillende entiteiten van die groep, gevestigd in meerdere Europese lidstaten, contracten afsloten met rederijen enerzijds en bunkerbedrijven waaronder OILCHART en Transcor (thans Northstar) anderzijds, met het oog op het bunkeren van zeeschepen.

OWB NL maakte als entiteit deel uit van deze OWB groep, verbonden aan OWB A/S en OW Supply & Trading A/S die op 7 november 2014 failliet werd verklaard na aankondiging van substantiële verliezen door het verkeerd afdekken van financiële risico's (hedging). Door de faling van de moedervenootschappen, werd OWB NL op 21 november 2014 door de Rechtbank te Rotterdam eveneens failliet verklaard.

Voorafgaand aan dit faillissement zou op 19 december 2013 door de nv ING BANK (verder ING) samen met anderen een krediet zijn verstrekt via een overeenkomst met de titel '*Multirecurring Revolving Borrowing Base Facilities Agreement*' (verder ook 'de Kredietovereenkomst' genoemd).

Als zekerheid voor deze kredietverstrekking zouden de diverse entiteiten van de OWB groep, waaronder ook OWB NL, hun op dat moment actuele evenals hun toekomstige schuldvorderingen op de eindklanten overgedragen hebben aan ING via een overeenkomst van diezelfde datum (19 december 2013), genaamd '*English Omnibus Security Agreement*' (verder ook 'de Overdrachtsovereenkomst' genoemd). In deze Overdrachtsovereenkomst zou ING zijn aangeduid als zekerheidsagent ('security Agent').

De feiten in casu

2.

Op 21 oktober 2014 heeft OILCHART INTERNATIONAL (verder OILCHART) in opdracht van OW BUNKER NEDERLAND / OW BUNKER ARA TRADING (verder OWB NL) in de haven van

Sluiskil (NL) bunkers geleverd aan het zeeschip ms Evita K, op dat ogenblik eigendom van SHARSBURG NAVIGATION SA (verder SHARSBURG).

De vennootschap naar Nederlands recht ORIENT SHIPPING ROTTERDAM (verder ORIENT SHIPPING) zou deze bunkers op 14 oktober 2014 als agent van SHARSBURG hebben besteld bij de (niet in het geding zijnde) Deense firma OW BUNKER & TRADING A/S (verder OWB A/S), die de bestelling zou hebben doorgeplaatst bij OWB NL die op haar beurt een beroep heeft gedaan op de fysieke bunkerleverancier OILCHART.

Na de belevering van het ms EVITA K, zou OWB A/S op 21 oktober 2014 een factuur hebben uitgesteld en verzonden ten aanzien van ORIENT SHIPPING voor een bedrag van 117.179,- USD.

Op 22 oktober 2014 heeft OILCHART een factuur aan OWB NL "*en/of de kapitein en/of eigenaars en/of bevrachters en/of exploitanten van het ms EVITA K en/of OW Bunker Ara Trading*" uitgesteld en verzonden voor een bedrag van 116.471,45 USD. Door het faillissement van OWB NL bleef deze factuur (net als een aantal andere voor gelijkaardige beleveringen uitgestelde facturen) onbetaald.

De dagvaarding en de vorderingen voor de eerste rechter

3.

Op 11 maart 2015 ging OILCHART over tot dagvaarding van OWB NL (zaak met het rolnummer A/15/02633).

Op 21 april 2015 kwam ING vrijwillig tussen in het geding.

4.

OILCHART die nadien tevens overgegaan was tot dagvaarding voor dezelfde rechtbank van SHARSBURG en ORIENT SHIPPING (procedures gekend onder de rolnummers A/15/11294 en A/16/03712), vorderde voor de eerste rechter de samenvoeging van deze drie procedures en haar vorderingen tegen OWB NL (de verwerende partij in de zaak A/15/02633), SHARSBURG en ORIENT SHIPPING (verwerende partijen in zaken A/15/11294 en A/16/03712) toe te wijzen door deze partijen hoofdelijk, minstens in solidum te veroordelen tot betaling van de hoofdsom van 116.471,45 USD, vermeerderd met de verwijlinteresten aan de vrijwillig herleide conventionele interestvoet van 10 % vanaf 20 november 2014 en met de gerechtelijke interesten aan dezelfde interestvoet vanaf de dagvaarding, evenals met een

conventionele schadevergoeding voor alle overige invorderingskosten van 10 % op de hoofdsom, bedrag te verhogen met intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de dagvaarding en de kosten van het geding.

Ondergeschikt vroeg OILCHART dat minstens gezegd zou worden voor recht dat OWB NL aan haar de betaling verschuldigd is van de hoofdsom van 116.471,45 USD, vermeerderd met de verwijlintresten aan de vrijwillig herleide conventionele intrestvoet van 10 % vanaf 13 november 2014 en met de gerechtelijke intresten aan dezelfde intrestvoet vanaf de dagvaarding, evenals met een conventionele schadevergoeding voor alle overige invorderingskosten van 10 % op de hoofdsom, bedrag te verhogen met intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de dagvaarding en de kosten van het geding.

Verder vroeg OILCHART de rechtbank akte te nemen van de op 23 oktober 2015 bij conclusie ingestelde tussenvordering tegen ING, die vrijwillig in het geding was tussengekomen in de zaak A/15/02633. Zij vorderde de veroordeling van ING tot betaling van de som van 128.118,60 USD, vermeerderd met de verwijlintresten aan een intrestvoet van 10 % op 116.471,45 USD vanaf 20 november 2014 tot 21 oktober 2016 en met gerechtelijke intresten sedertdien.

Zij vroeg de rechtbank om ING desgevallend bij tussenvonnissen overeenkomstig o.a. art. 871 en art. 877 e.v. Ger.W. te veroordelen tot voorlegging van haar volledige kredietdossier met betrekking tot alle vennootschappen van de OWB groep (subsidiar minstens de vennootschappen OWB NL, OWB CH en OWB A/S), met inbegrip van alle briefwisseling (daaronder ook begrepen elektronische post) die werd gevoerd tussen ING en de betrokken vennootschappen van de OWB groep sedert 1 augustus 2014 en van alle rapporten van aangestelden van ING in verband met de betrokken vennootschap van de OWB groep sedert 1 augustus 2014, alsmede van alle overeenkomsten die tussen haar en de curatoren van OWB NL en OWB A/S zijn afgesloten en van alle briefwisseling.

Verder vroeg zij de rechtbank om de tussenkomst van ING ontoelaatbaar/ onontvankelijk te verklaren en zich onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van de tussenvordering van ING, minstens deze als ontoelaatbaar/ onontvankelijk en ongegrond af te wijzen. Zij vroeg de rechtbank om hoe dan ook elke vordering tegen haar als ontoelaatbaar/ onontvankelijk en ongegrond af te wijzen, en verder om ING te veroordelen tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 6.000,- EUR.

Voor het geval zij zelf als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017 Ger.W. zou worden beschouwd, vroeg zij de rechtbank om de rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig artikel 1022 Ger.W. te verminderen tot het minimumbedrag.

5.

ING vroeg haar tussenkomst ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens:

In hoofdorde, dat de rechtbank zich voor wat betreft de vorderingen van OILCHART opzichts OWB NL (zowel deze in hoofdorde als in ondergeschikte orde) zonder rechtsmacht zou verklaren,

In ondergeschikte orde, dat de vorderingen van OILCHART onontvankelijk, minstens ongegrond verklaard zouden worden.

In elk geval vroeg ING dat akte zou worden genomen van haar tegenvordering opzichts OILCHART, en dat deze ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard en OILCHART dienvolgens het verbod zou worden opgelegd om de bankgarantie of andere zekerheid die desgevallend zou worden gesteld door de scheepseigenaar van het beleverde schip of een andere belanghebbende af te roepen tot op het moment van het sluiten van het faillissement van OWB NL.

Verder vroeg zij om de tussenvordering van OILCHART tot overlegging van stukken overeenkomstig o.a. de artikelen 871 en 877 Ger.W. af te wijzen als ongegrond, alsook de tussenvordering van OILCHART opzichts ING tot betaling van een schadevergoeding van 128.118,60 USD in hoofdsom, vermeerderd met verwijlinteressen en gerechtelijke interesten af te wijzen wegens gebrek aan rechtsmacht, minstens als ongegrond.

Tot slot vorderde ING de veroordeling van OILCHART tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 6.000,- EUR.

Het bestreden vonnis

6.

Bij het bestreden vonnis van 15 maart 2017 wees de rechtbank het verzoek tot samenvoeging van de zaak met de zaken A/15/11294 en A/16/3712 af en werd de tussenkomst van ING ontvankelijk verklaard, de vordering van OILCHART tot neerlegging van stukken ongegrond en de vorderingen van OILCHART opzichts OWB NL onontvankelijk.

De rechtbank verklaarde zich verder zonder rechtsmacht en dus internationaal bevoegd om kennis te nemen van de tegenvordering (tussenvordering) van OILCHART opzichts ING, verklaarde de tegenvordering van ING onontvankelijk en stelde vast dat de overige vorderingen gesteld waren tegen vennootschappen die geen partij waren in de procedure, en verklaarde ze ontoelaatbaar.

De kosten werden ten laste gelegd van OILCHART waarbij de rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van ING begroot werd op 6.000,- EUR.

Het hoger beroep en de vorderingen in beroep

7.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door OILCHART bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 16 mei 2017.

Dit hoger beroep is zowel gericht tegen OWB NL als tegen ING.

OILCHART vordert de hervorming van het bestreden vonnis door toewijzing van haar oorspronkelijke eisen, met die verstande dat geen vordering tot samenvoeging meer wordt ingesteld.

In laatste conclusie vordert zij de toewijzing van haar hoger beroep en de afwijzing van het incidenteel beroep van ING en opnieuw recht doende, na zich met rechtsmacht/internationaal bevoegd te verklaren om kennis te nemen van en te oordelen over de vorderingen van OILCHART, deze vorderingen toelaatbaar/ontvankelijk en gegrond te verklaren en OWB NL te veroordelen tot betaling aan OILCHART van de volgende bedragen:

- een bedrag in hoofdsom van 116.471,45 USD vermeerderd met interesten aan de (vrijwillig herleide) conventionele interestvoet van 10% per jaar vanaf 20 november 2014, zijnde de vervaldag van de betrokken factuur, tot de dag der dagvaarding en vermeerderd met gerechtelijke interesten aan diezelfde interestvoet vanaf de dag der dagvaarding tot de dag der volledige betaling
- een conventionele schadevergoeding voor alle overige invorderingskosten van 10% op de hoofdsom, zijnde 11.647,15 USD; bedrag te verhogen met interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf de dag der dagvaarding;
- alle kosten van het geding, met inbegrip van de dagvaardingskosten en een rechtsplegingsvergoeding, thans begroot op het basisbedrag van 6.500,00 EUR in eerste aanleg en 6.500,00 EUR in graad van beroep, bedragen eventueel aan te passen terloops het geding;

met dien verstande dat de veroordeling niet ten laste van de boedel van de failliete vennootschap O.W. BUNKER (NETHERLANDS) B.V. ten uitvoer kan worden

PAGE 01-00002745815-0007-0023-01-01-4

gelegd maar slechts op vermogensbestanddelen welke niet tot die boedel behoren.

In ondergeschikte orde vordert zij minstens te zeggen voor recht dat OWB NL aan OILCHART de betaling verschuldigd is van voornoemde bedragen (hoofdsom en aankleve), met dien verstande dat de veroordeling niet ten laste van de boedel van de failliete vennootschap OWB NL ten uitvoer kan worden gelegd maar slechts op vermogensbestanddelen welke niet tot die boedel behoren.

Zij concludeert verder tot de afwijzing van de tussenkomst en elke vordering van ING als ontoelaatbaar/ onontvankelijk, minstens ongegrond en vordert, voor het geval OILCHART als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van ar. 1022 Ger.W. zou worden beschouwd, de rechtsplegingvergoeding tot het minimumbedrag te herleiden.

8.

ING vordert in hoofdorde te verklaren dat het hoger beroep van OILCHART nietig is omdat het verzoekschrift tot hoger beroep niet geldig zou zijn betekend aan OWB NL en vordert in ondergeschikte orde, akte te nemen van haar incidenteel beroep in de mate de eerste rechter oordeelde over de vereiste rechtsmacht te beschikken om kennis te nemen van de vorderingen van OILCHART ten aanzien van OWB NL en het vonnis op dat punt te hervormen door zich wat betreft die vordering zonder rechtsmacht te verklaren.

In ondergeschikte orde, indien het hof van mening zou zijn dat het rechtsmacht heeft, vordert ING de bevestiging van het bestreden vonnis en de vorderingen van OILCHART ten aanzien van OWB NL onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en in elk geval het vonnis van de eerste rechter te bevestigen betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot tussenkomst van ING.

BEOORDELING

De toelaatbaarheid van het hoger beroep – de exceptie van nietigheid

9.

ING argumenteert in conclusies dat OWB NL niet rechtsgeldig werd opgeroepen waardoor naar haar oordeel het hoger beroep nietig zou zijn.

Krachtens art. 14 van de Verordening nr 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken en tot

intrekking van de Verordening (EG) nr 1348/2000 van de Raad (hierna afgekort door “Betekeningsverordening”) kan elke lidstaat de betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken aan in een andere lidstaat verblijvende personen rechtstreeks door postdiensten doen verrichten bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging of op gelijkwaardige wijze. Aan deze vereiste werd in casu voldaan.

Artikel 19 van de Betekeningsverordening voorziet dat, wanneer een stuk dat het geding inleidt of een daarmee gelijk te stellen stuk overeenkomstig de bepalingen van deze verordening ter betekening of kennisgeving naar een andere lidstaat moest worden gezonden en de verweerder niet is verschenen, de rechter de beslissing aanhoudt totdat is gebleken dat:

- a) hetzij van het stuk betekening of kennisgeving is gedaan met inachtneming van de in de wetgeving van de aangezochte lidstaat voorgeschreven vormen voor de betekening of kennisgeving van stukken die in dat land zijn opgemaakt en voor zich op het grondgebied van dat land bevindende personen bestemd zijn, of
- b) hetzij het stuk daadwerkelijk is afgegeven aan de verweerder in persoon of aan zijn woonplaats op een andere in deze verordening geregelde wijze en dat de betekening of kennisgeving respectievelijk de afgifte zo tijdig is geschied dat de verweerder gelegenheid heeft gehad verweer te voeren.

In de mate de betekening of kennisgeving diende te gebeuren in Nederland, blijkt dat de aangezochte lidstaat in de zin van art. 19 a) in casu Nederland is.

Krachtens art. 50 van het Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna “NWBR”) geschiedt de betekening ten aanzien van een niet ontbonden privaatrechtelijke rechtspersoon aan het kantoor van de betrokken rechtspersoon of aan de persoon of de woonplaats van één van haar bestuurders.

10.

In casu werd het hoger beroep door OILCHART gericht tegen de OWB NL die tevens oorspronkelijke procespartij was in eerste aanleg en die op het ogenblik van de betekening van de dagvaarding, reeds failliet verklaard was. Ondanks dit faillissement werd de procedure enkel tegen OWB NL (niet tegen de curator) ingesteld.

Krachtens art. 2:19 van het Nederlands Burgerlijk Wetboek, werd OWB niet ontbonden door het faillissement, maar slechts na het faillissement, hetzij door opheffing wegens gebrek aan baten (art. 16, lid 1 van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en

de surséance van betaling, hierna “NFW”), hetzij wegens insolventie (art. 173 lid 1 NFW). Het faillissement is op heden nog steeds geopend zodat OWB NL nog niet ontbonden is. De betekening aan OWB NL diende aldus te geschieden volgens art. 50 NWBR.

De dagvaarding voor de eerste rechter werd, overeenkomstig art. 50 NWBR betekend aan OWB NL op haar voormalig adres Waalhaven OZ 83 B in 3087 BM Rotterdam en aan de curator op zijn kantooradres.

Het verzoekschrift tot hoger beroep dient te worden beschouwd als een stuk dat gelijk te stellen is aan het stuk dat het geding inleidt in de zin van art. 19 van de Betekeningsverordening, zodat dit eveneens diende te worden betekend overeenkomstig artikel 50 NWBR. Het gegeven dat naar Belgisch procesrecht het hoger beroep kan worden ingesteld bij verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. De vorm voor het instellen van het hoger beroep wordt immers niet door het Nederlands recht bepaald, maar wel door het Belgisch Ger.W. Krachtens art. 1056 Ger.W. kon het hoger beroep regelmatig bij verzoekschrift ingesteld worden. Enkel de wijze waarop de gerechtsbrieven ter betekening van dit verzoekschrift tot hoger beroep betekend moesten worden in Nederland, wordt bepaald door het Nederlands recht, in casu art. 50 NWBR.

11.

Het verzoekschrift tot hoger beroep werd gericht tegen “*de vennootschap naar Nederlands recht OW Bunker (Netherlands) B.V. (KvK-nummer 24323325), met zetel te Nederland, 3087 Rotterdam, Waalhaven O.z. 83 B*”, zonder verdere vermelding, zelfs niet van het faillissement van deze vennootschap. Evenwel werd op verzoek van OILCHART de gerechtsbrief waarbij het hoger beroep aan OWB NL betekend werd, niet alleen naar dit voormalig adres verstuurd maar ook aan haar voormalig bestuurder, dhr Vincent DE VOS, die de ontvangstkaart met betrekking tot de hem betekende gerechtsbrief, heeft afgetekend, zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging (stuk 3).

Derhalve blijkt dat het verzoekschrift tot hoger beroep wel degelijk betekend werd overeenkomstig de vereisten van art. 50 NWBR. De exceptie van ontoelaatbaarheid en/of nietigheid van het hoger beroep, gesteund op art. 19 juncto art. 14 Betekeningsverordening faalt naar recht. De akte van hoger beroep werd regelmatig betekend aan OWB NL en is, anders dan ingeroepen door ING niet aangetast door enige nietigheid (dit los van het feit dat deze exceptie van nietigheid niet eens in limine litis werd opgeworpen, waardoor deze krachtens art. 864 Ger.W., voor zover doeltreffend, quod non, hoe dan ook gedekt zou zijn).

12.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld en de akte van hoger beroep is regelmatig naar vorm. Het belang van OILCHART bij haar hoger beroep blijkt uit de afwijzing van haar vordering door de eerste rechter.

Het hoger beroep is toelaatbaar.

Het incidenteel beroep van ING, dat eveneens tijdig en regelmatig naar vorm werd ingesteld, is eveneens toelaatbaar.

De toelaatbaarheid van de vrijwillige tussenkomst van ING

13.

OILCHART werpt een exceptie van ontoelaatbaarheid van de vrijwillige tussenkomst van ING op.

ING die beweert in het kader van met de vennootschappen van de OWB groep gesloten Overdrachtsovereenkomst (zie hoger onder randnr. 1) de schuldvorderingen van de entiteiten van de OWB groep op de eindklanten (in casu dus ook de schuldvordering van OWB A/S op de scheepseigenaar SHARSBURG en/of dier agent ORIENT SHIPPING) te hebben overgenomen, heeft in haar hoedanigheid van Security Agent een eigen recht verkregen dat verschilt van datgene dat partijen in het geding laten gelden en beschikt in het kader hiervan over het vereiste belang en de hoedanigheid om verweer te voeren tegen de vordering van OILCHART. Het onderzoek naar de door ING ingeroepen rechten betreft evenwel de grond van de zaak en neemt niet weg dat haar vrijwillige tussenkomst toelaatbaar is.

De oproeping van OWB NL ter terechtzitting

14.

Het hof stelt vast dat alle navolgende gerechtsbrieven waarbij de beschikking die door het hof verleend werd in toepassing van art. 747 Ger.W., enkel aan OWB NL op haar voormalig adres Waalhaven OZ 83 B in 3087 BM Rotterdam te Nederland verstuurd werden, hoewel OWB NL aldaar geen kantoor meer houdt, waardoor ze teruggestuurd werden met de melding dat zij aldaar vertrokken was waardoor blijkt dat de beschikkingen van instaatstelling en bepaling van rechtsdag in toepassing van art. 747 Ger.W., niet regelmatig betekend werden aan OWB NL.

Gelet op het feit dat OWB NL niet verschenen was op de inleidingszitting, diende haar de beschikking in toepassing van art. 747 § 2, 4^e lid Ger.W. bij gerechtsbrief te worden betekend.

Zoals hoger reeds werd reeds uiteengezet, volstond de betekening aan haar voormalige zetel niet. De gerechtsbrief ten aanzien van OWB NL diende krachtens art. 50 NWBR tevens te worden betekend, hetzij op het adres van haar voormalig bestuurder, hetzij op het kantooradres van de curator.

15.

Hoewel OWB NL niet in staat gesteld werd om kennis te nemen van de data waarop zij haar conclusies diende neer te leggen in het kader van de instaatstelling en van de rechtsdag voor dit hof waarop de zaak zou gepleit worden, blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat OWB NL wel degelijk regelmatig opgeroepen was op de inleidingszitting van het hof en zij aldaar niet verschenen is.

Art. 28.1. van de Verordening 1215/2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna “Brussel I bis Vo”) voorziet dat *“wanneer de verweerder die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats heeft, voor een gerecht van een andere lidstaat wordt opgeroepen en niet verschijnt, [...] het gerecht zich ambtshalve onbevoegd [verklaart] indien zijn bevoegdheid niet berust op de bepalingen van deze verordening.”*

Nu OWB NL in casu niet verschenen is op de inleidingszitting, noch aldaar vertegenwoordigd werd, net zoals voor de eerste rechter het geval was, werd OWB NL krachtens art. 28.1. Brussel I bis Vo ook voor de eerste rechter geacht de internationale bevoegdheid van de rechtbank te betwisten.

Uit het voorgaande volgt dat hoe dan ook het hof in eerste instantie verplicht is om te onderzoeken of zijn internationale bevoegdheid al dan niet berust op de bepalingen van de Brussel I bis.

Indien uit dit onderzoek blijkt dat het hof internationaal bevoegd is, dient OWB NL behoorlijk te worden opgeroepen krachtens art. 747 Ger.W. om in de gelegenheid te worden gesteld om conclusies te nemen en verweer te voeren betreffende het tegen haar ingestelde hoger beroep.

De internationale bevoegdheid

16.

Vooreerst merkt het hof op dat, nu zowel OWB NL als OILCHART gevestigd zijn in een Europese lidstaat, in hun onderlinge rechtsverhouding enkel de bepalingen van de toepasselijke Europese verordeningen ter beoordeling van de internationale bevoegdheid van belang zijn en de verwijzing door OILCHART naar art. 9 en 96 Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) ondoeltreffend is.

17.

Bij arrest van het Hof van Justitie van 13 juni 2013 werd geoordeeld dat de internationale bevoegdheid niet kan worden betwist na het tijdstip van de stellingname die naar nationaal procesrecht te beschouwen is als het eerste voor de aangezochte rechter voorgedragen verweer (zie HvJ 13 juni 2013, C-144/12, ECLI:EU:C:2013:393C, r.o. 37).

Krachtens artikel 854 Ger.W. moet de onbevoegdheid van de rechter voor wie de zaak aanhangig is, in de regel, voor alle exceptie of verweer worden voorgedragen.

Derhalve dient ook de exceptie van internationale onbevoegdheid in limine litis opgeworpen te worden (cfr. HvJ, 7 juli 2016, C 222/15, ECLI:EU:C:2016:525 en Cass., 2 januari 2014, C.12,0463.N, www.juportal.be).

Zoals hoger reeds overwogen werd, wordt OWB NL in casu geacht de internationale bevoegdheid van het hof te betwisten in toepassing van art. 28.1. Brussel I bis Vo door niet te verschijnen op de inleidingszitting voor de eerste rechter, zodat aan deze vereiste voldaan werd.

Gelet op de vereiste tot het formuleren van deze exceptie in limine litis, blijkt meteen dat de vraag naar de internationale bevoegdheid beoordeeld wordt op het ogenblik van het aanhangig maken van de zaak, zijnde in principe door de vordering, zoals deze gesteld werd in de dagvaarding.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de nationale rechter zijn internationale bevoegdheid kan toetsen aan alle te zijner beschikking staande gegevens, daaronder begrepen, in voorkomend geval, de betwistingen van de verwerende partij, zonder dat evenwel moet worden overgegaan tot een gedetailleerde bewijsvoering met betrekking van zowel voor de bevoegdheid als voor de gegrondheid relevante feiten, waardoor

voortgelopen zou worden op het onderzoek van de gegrondheid (zie HvJ 28 januari 2015, C-375/13, ECLI/EU:C:2015:37, Harald Kolassa, ro 64; HvJ, 16 juni 2016, C-12/15, ECLI/EU:C:2016:449, Universal Music, ro 45).

18.

Krachtens art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo (Verordening 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken) is deze verordening niet van toepassing op het faillissement, akkoorden en andere soortgelijke procedures.

Volgens artikel 3.1. van de temporeel toepasselijke Verordening (EG) nr 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (hierna afgekort door “Insolventieverordening”), is de lidstaat op wiens grondgebied de insolventieprocedure is geopend, op grond van deze bepaling eveneens internationaal bevoegd om kennis te nemen van vorderingen die rechtstreeks uit deze procedure voortvloeien en daarmee nauw samenhangen (zie ook HvJ, 12 februari 2009, C-339/07, Christopher Seagon /Deko Marty Belgium nv, Jur. 2009, I, 767).

Het doorslaggevende criterium voor het Hof van Justitie om vast te stellen onder welk gebied een vordering valt, is niet de procedurele context van die vordering, maar de rechtsgrondslag van die vordering. Volgens deze benadering moet worden nagegaan of het recht of de verbintenis waarop de vordering is gebaseerd, voortvloeit uit de gemeenschappelijke regels van het burgerlijk recht en het handelsrecht dan wel uit specifieke afwijkende regels voor insolventieprocedures (zie HvJ arrest 6 februari 2019 In zaak C-535/17 in de zaak NK t. nv BNP Paribas Fortis randnr. 28).

Daarnaast is het volgens de rechtspraak van het Hof “*de intensiteit van het verband tussen een vordering in rechte en de insolventieprocedure die bepalend is voor de beslissing of de in artikel 1, lid 2, onder b), van verordening nr. 44/2001 genoemde uitsluiting moet worden toegepast*” (arrest van 9 november 2017, Tünkers France en Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punt 28 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

19.

De vordering van OILCHART ten opzichte van OWB NL zoals omschreven in de dagvaarding, betreft de invordering van een onbetaald gebleven factuur, uitgeschreven voor het faillissement van OWB NL, voor geleverde bunkers aan het zeeschip ms Evita K in een Nederlandse haven.

Hoewel in de dagvaarding de vordering door OILCHART als een loutere handelsvordering omschreven werd, zonder zelfs maar gewag te maken van het (op dat ogenblik reeds sedert bijna 4 maanden) geopend faillissement, verduidelijkt OILCHART in haar conclusies dat de eigenlijke rechtsgrondslag van haar vordering gesteund wordt op art. 25.2. van de Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling (hierna “NFW”),

20.

Artikel 25 NFW luidt als volgt:

1. *“Rechtsvorderingen, welke rechten of verplichtingen tot de failliete boedel behorende ten onderwerp hebben, worden zowel tegen als door de curator ingesteld.*
2. *Indien zij, door of tegen de gefailleerde ingesteld of voortgezet, een veroordeling van de gefailleerde ten gevolge hebben, heeft die veroordeling tegenover de failliete boedel geen rechtskracht”*

Artikel 26 NFW voorziet als volgt:

“Rechtsvorderingen, die voldoening van een verbintenis uit de boedel ten doel hebben, kunnen gedurende het faillissement ook tegen de gefailleerde op geen andere dan een in artikel 110 bepaalde wijze worden ingesteld.”

Artikel 110 NFW voorziet als volgt:

“De indiening der schuldvorderingen geschiedt bij de curator door de overlegging ener rekening of andere schriftelijke verklaring, aangevende de aard en het bedrag der vordering, vergezeld van de bewijsstukken of een afschrift daarvan, en van een opgave, of op voorrecht, pand, hypotheek of retentierecht aanspraak wordt gemaakt.”

21.

Uit de door partijen voorgelegde adviezen met betrekking tot het Nederlands faillissementsrecht, blijkt dat de vorderingen bedoeld in artikel 25.1. NFW de vorderingen betreffen waarbij de boedel rechtstreeks betrokken is (vb. eigendomsvorderingen). Deze vorderingen kunnen enkel door of tegen de curator worden ingesteld. Deze vorderingen zijn voor huidig geschil niet verder relevant gezien OILCHART geen dergelijke vordering instelt.

22.

De vorderingen krachtens art. 25.2. NFW betreffen de vorderingen waarbij de boedel niet betrokken is en zijn derhalve vorderingen die de persoonlijke belangen van de gefailleerde en niet zijn vermogensbelangen betreffen (vb. vorderingen inzake familierecht).

Het betreft een zogenaamde “niet verifieerbare” vordering die krachtens art. 25.2. NFW tegen de failliete rechtspersoon zelf wordt gericht (naar Nederlands faillissementsrecht, een “vordering buiten de boedel”) die niet tegenstelbaar is aan de boedel en die slechts kan gericht worden tegen het afzonderlijk, persoonlijk vermogen van een gefailleerde en dus “buiten de boedel”. Om die reden is een dergelijke vordering niet tegenstelbaar aan de curator of de failliete boedel.

De vordering die door OILCHART bij huidige dagvaarding wordt ingesteld – hoewel zij in de dagvaarding door OILCHART als een gewone burgerlijke handelsvordering wordt omschreven zonder zelfs maar gewag te maken van het faillissement – wordt in conclusies door OILCHART gekwalificeerd als zulk een vordering in de zin van art. 25.2. NFW (zie verder infra onder randnr. 24 e.v.)

23.

De vorderingen krachtens art. 26 juncto 110 NFW betreffen de zogenaamde “verifieerbare vorderingen” die een voldoening uit de boedel tot doel hebben en die dus gericht zijn op een betaling uit de boedel. Dit zijn vorderingen die tegen de failliete boedel worden gericht (naar Nederlands faillissementsrecht “vorderingen uit de boedel”) en die tegenstelbaar zijn aan deze boedel. Deze vorderingen kunnen krachtens art. 26 juncto art. 110 NFW enkel ingediend worden bij de curator.

Tussen partijen wordt niet betwist dat OILCHART voor de schuldvordering die het voorwerp uitmaakt van huidige dagvaarding, een dergelijke “verifieerbare” vordering in de zin van art. 26 en 110 NFW heeft ingesteld. Door het indienen van een schuldvordering bij de curator zoals bedoeld bij art. 26 NFW juncto art. 110 NFW, beoogt OILCHART dus betaling uit de boedel van de failliete OWB NL

24.

De vordering die bij dagvaarding, voorwerp van de procedure in casu wordt gesteld, wordt integendeel door OILCHART gekwalificeerd als een vordering op grond van art. 25.2. NFW, zijnde (zoals hoger beschreven onder randnummer 22) een zogenaamde “niet verifieerbare vordering” die krachtens art. 25.2. NFW tegen de failliete rechtspersoon zelf wordt gericht (naar Nederlands faillissementsrecht, een “vordering buiten de boedel”) die niet

tegenstelbaar is aan de boedel en die slechts kan gericht worden tegen het afzonderlijk, persoonlijk vermogen van een gefailleerde en dus “buiten de boedel”.

25.

Uit de adviezen van Mr Rik Van Waasbergen van het advocatenkantoor Van den Herik & Verhulst Advocaten NV te Rotterdam en van Prof. mr B. Wessels te Dordrecht (door OILCHART neergelegd) blijkt dat de vraag of de in casu gestelde vordering (krachtens art. 25.2. NFW) van OILCHART al dan niet ontvankelijk is, onder meer afhangt van de vraag of de vordering “niet verifieerbare verplichtingen (verplichtingen, niet vallend onder art. 26 NFW)” betreft dan wel verplichtingen die wel tot de boedel behoren en die vallen onder art. 26 NFW.

Het uitgangspunt hierbij is dat rechtsvorderingen die betrekking hebben op rechten of verplichtingen die tot de boedel behoren, ingevolge art. 25 lid 1 NFW tegen de curator dienen te worden ingesteld.

Indien de vordering van OILCHART als een verifieerbare vordering in de zin van art. 26 NFW dient gekwalificeerd te worden, kan haar vordering enkel volgens art. 110 NFW bij de curator worden ingediend, en kan deze niet tegen de gefailleerde zelf (OWB NL) worden ingesteld, met als gevolg dat huidige vordering, voorwerp van de dagvaarding in casu, die gesteund wordt op art. 25.2. NFW, onontvankelijk zou zijn.

26.

Kennelijk wenst OILCHART bij huidige dagvaarding een dergelijke veroordeling van OWB NL “buiten de boedel” in de zin van art. 25.2. NFW te bekomen om op basis hiervan afroep te vorderen van meerdere in het voordeel van OILCHART en na het faillissement van OWB NL uitgestelde bankgaranties. Deze bankgaranties werden door scheepseigenaars of hun P&I Club gesteld ter handlichting van bewarende scheepsbeslagen die door OILCHART werden gelegd op een aantal schepen aan wie door OILCHART bunkerleveringen gedaan werden teneinde, gelet op het faillissement van OWB NL, van deze scheepseigenaars betaling te bekomen van de door OILCHART uitgeschreven facturen.

In deze bankgaranties werd immers bepaald dat deze konden worden afgeroepen op basis van “een in België veroordelende gerechtelijke uitspraak of arbitrale beschikking tegen ofwel OWB NL, handeldrijvend onder de benaming OW Bunker Ara Trading” ofwel de respectievelijk scheepseigenaar, zonder dat in de garantie enig onderscheid werd gemaakt

of hiermee een veroordeling van OWB NL “uit de boedel” in de zin van art. 26 juncto 110 NFW dan wel “buiten de boedel” in de zin van art. 25.2 NFW zou bedoeld zijn.

Evenwel werd met betrekking tot de bunkerleveringen aan het ms Evita K, voorwerp van de schuldvordering waarop door OILCHART in casu aanspraak wordt gemaakt, geen bankgarantie uitgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de door partijen neergelegde adviezen met betrekking tot het Nederlands faillissementsrecht (zie advies van mr P.J. Peters en F. el Houzi van 10 april 2015, neergelegd in het dossier van ING (stuk 15) lijkt te moeten worden afgeleid dat deze garantie niet zou kunnen afgeroepen worden op basis van het indienen van een vordering krachtens art. 26 en 110 NFW uit de boedel, en dit gelet op de bepalingen van art. 29 NFW dat met betrekking tot schuldvorderingen uit de boedel (dus deze bedoeld bij art. 26 en 110 NFW) voorziet in een schorsing van de procedure (het zogenaamde “faillissementsgat”): *“Voorzover tijdens de faillietverklaring aanhangige rechtsvorderingen voldoening ener verbintenis uit de boedel ten doel hebben, wordt het geding na de faillietverklaring geschorst, om alleen dan voortgezet te worden, indien de verificatie der vordering betwist wordt. In dit geval wordt hij, die de betwisting doet, in de plaats van de gefailleerde, partij in het geding.”*

27.

Doordat OILCHART in casu dezelfde schuldvordering zowel richt tegen de boedel (door deze in Nederland als een verifieerbare vordering uit de boedel in te dienen bij de curator – art. 26 juncto 110 NFW) als buiten de boedel (door een dagvaarding in België tegen de gefailleerde zelf - 25.2. NFW), wordt door OILCHART in essentie tegelijk aanspraak gemaakt op de boedel van OWB NL en buiten de boedel van OWB NL en rijst per definitie de vraag of de vordering van OILCHART al dan niet als een verifieerbare vordering (art. 26 juncto 110 NFW) moet beschouwd worden dan wel als een niet verifieerbare vordering (art. 25.2. NFW). Beide vorderingen lijken andere rechtsgevolgen met zich mee te brengen volgens de regels van het Nederlands faillissementsrecht, onder meer wat uitvoeringsmogelijkheden van dergelijke vorderingen betreft waardoor een vordering krachtens art. 26 juncto 110 NFW deze krachtens art. 25.2. NFW lijkt uit te sluiten.

De vraag of een vordering “buiten de boedel” krachtens art. 25.2. NFW kan ingesteld worden tegen de gefailleerde wanneer diezelfde vordering reeds krachtens art. 26 juncto 110 NFW (dus “uit de boedel”) ingediend werd bij de curator en de vraag of de ene vordering de andere zou uitsluiten, welke dan de correcte aard is van die vordering (uit of

buiten de boedel) en de vraag naar rechtsgevolgen van elk van die vorderingen op de uitvoeringsmogelijkheden van de betrokken schuldeiser op een door een derde na het faillissement van OWB NL gestelde bankgarantie waarin als voorwaarde “een veroordeling” van OWB NL vooropgesteld wordt (kennelijk zelfs in de onwetendheid van OWB NL of diens curator), lijkt enkel beantwoord te kunnen worden aan de hand van de regels van het Nederlandse faillissementsrecht en niet aan de hand van de regels van het gewone burgerlijke en handelsrecht.

Daarbij stelt zich vanzelfsprekend ook de vraag of OILCHART eenzelfde schuldvordering in de ene lidstaat tegen de failliete boedel van OWB NL kan stellen (door het indienen in Nederland van een schuldvordering bij de curator in de zin van art. 26 juncto 110 NFW) wat de toepassing van art. 29 NFW met zich lijkt mee te brengen en in een andere lidstaat diezelfde vordering “buiten de boedel” stellen (door de gefailleerde in België te dagvaarden waarbij in haar dagvaarding deze specifieke vordering krachtens art. 25.2. NFW voorgesteld wordt als een gewone handelsvordering, zonder gewag te maken van het faillissement van OWB NL), louter met als doel om op basis van dit in België veroordelend vonnis, afroep te vorderen van de in haar voordeel uitgestelde bankgarantie en aldus te ontsnappen aan de samenloop van schuldeisers en de toepassing van art. 29 NFW.

De vordering van OILCHART komt er immers op neer dat een individuele schuldeiser in weerwil van de samenloop via een vordering op grond van 25.2. NFW betaling zou kunnen bekomen van een schuldvordering die hij reeds eerder had ingediend in het faillissement als een verifieerbare vordering (art. 26 juncto 110 NFW) door de afroep te bekomen van een bankgarantie, uitgesteld na het openvallen van het faillissement, op basis van een veroordelend vonnis in een andere lidstaat ten aanzien van de gefailleerde waarbij de scheepseigenaar (die de garantie verstrekt heeft) zelfs niet in de dagvaarding ten aanzien van OWB NL betrokken werd (tegen de scheepseigenaar werd via een afzonderlijke dagvaarding een procedure ingesteld).

28.

Het hof verwijst naar het punt (4) van de voorafgaande overwegingen bij de Insolventieverordening en dat als volgt luidt “*De goede werking van de interne markt moet verhinderen dat er prikkels voor partijen bestaan om ter verbetering van hun rechtspositie geschillen of goederen van de ene lidstaat naar de andere over te brengen (“forum shopping”).*”

De vraag stelt zich of een gewone schuldeiser die een niet bevoorrechte vordering krachtens art. 26 en 110 NFW bij de curator heeft ingediend in de lidstaat waar het faillissement geopend werd, tevens diezelfde vordering “buiten de boedel” in de zin van art. 25.2. NFW kan instellen in een andere lidstaat, waarbij deze in de dagvaarding als een loutere handelsvordering wordt voorgesteld, hoewel de eigenlijke rechtsgrondslag van die vordering de toepassing van art. 25.2. NFW. betreft.

Indien de vordering van OILCHART, ingediend in het faillissement zou aanvaard worden als een verifieerbare vordering, zou meteen blijken dat een dergelijke vordering niet meer kan gesteld worden krachtens art. 25.2. NFW en omgekeerd.

29

De vraag stelt zich aldus of de uitzondering in art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo niet in die zin moet worden uitgelegd dat enkel de Nederlandse insolventierechter waar het faillissement geopend werd, bevoegd is om te oordelen of de vordering van OILCHART al dan niet als een verifieerbare vordering (in de zin van art. 26 juncto 110 NFW) dient te worden beschouwd waarmee voldoening uit de boedel gevorderd wordt en die tegenstelbaar is aan de boedel, met alle rechtsgevolgen die daaruit voortvloeien (waaronder kennelijk art. 29 NFW), dan wel als een niet verifieerbare vordering (in de zin van art. 25.2. NFW) die buiten de boedel valt.

De vraag stelt zich of de thans gestelde vordering van OILCHART “buiten de boedel” ten aanzien van OWB NL in de zin van art. 25.2. NFW - hoewel deze in de dagvaarding voorgesteld werd als een gewone handelsvordering zonder zelfs maar gewag te maken van het faillissement - niet gegrond is op de specifieke, afwijkende regels voor insolventieprocedures, in plaats van op de gemene regels van het burgerlijk recht en het handelsrecht, zodat deze onder de toepassing van de Insolventieverordening zou vallen, en of op zijn minst niet aangenomen moet worden dat een dergelijke vordering een intens verband heeft met de insolventieprocedure.

30.

Nu het hof het antwoord op deze vragen noodzakelijk acht voor de beoordeling van de rechtsvraag aangaande de internationale bevoegdheid van dit hof om kennis te nemen van de vordering van OILCHART tegen OWB NL en het Hof van Justitie zich dienaangaande nog niet heeft uitgesproken, past het om krachtens art. 267 EU Werkingsverdrag de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie :

(a)

Moet art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo 1215/2012 in samenlezing met artikel 3.1. van de Insolventie Vo 1346/2000 aldus worden uitgelegd dat onder de begrippen “faillissement, akkoorden en andere soortgelijke procedures” in art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo 1215/2012 ook een procedure valt waarbij de vordering in de dagvaarding beschreven wordt als een loutere handelsvordering, zonder dat melding gemaakt wordt van het reeds eerder opgevallen faillissement van de verwerende partij, terwijl de eigenlijke rechtsgrondslag van die vordering gesteund wordt op de specifieke afwijkende bepalingen van het Nederlands faillissementsrecht (art. 25.2 van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling, hierna “NFW”) en waarbij:

- uitgemaakt moet worden of een dergelijke vordering als een verifieerbare vordering (art. 26 juncto 110 NFW) moet beschouwd worden dan wel een niet verifieerbare vordering (art. 25.2. NFW),
- de vraag of beide vorderingen tegelijk kunnen ingesteld worden en of de ene vordering de andere niet lijkt uit te sluiten, rekening houdend met de specifieke rechtsgevolgen van elk van die vorderingen (o.m. qua mogelijkheden tot afroep van een bankgarantie uitgesteld na het faillissement), volgens de specifieke regels van het Nederlands faillissementsrecht lijkt bepaald te worden?

En verder

(b)

Kunnen de bepalingen van art. 25.2 van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling (hierna “NFW”), als verenigbaar beschouwd worden met artikel 3.1. van de Insolventieverordening 1346/2000, voor zover deze wetsbepaling zou toelaten een dergelijke vordering (art. 25.2. NFW) in te stellen voor de rechter van een andere lidstaat in plaats van voor de insolventierechter van de lidstaat van het openvallen van het faillissement?

BESLISSING

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Het hoger beroep, het incidenteel beroep en de vrijwillige tussenkomst van ING worden toelaatbaar verklaard.

Alvorens verder recht te doen, wordt overeenkomstig artikel 267 van het EU Werkingsverdrag de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

(a)

Moet art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo 1215/2012 in samenlezing met artikel 3.1. van de Insolventie Vo 1346/2000 aldus worden uitgelegd dat onder de begrippen “faillissement, akkoorden en andere soortgelijke procedures” in art. 1.2.b) van de Brussel I bis Vo 1215/2012 ook een procedure valt waarbij de vordering in de dagvaarding beschreven wordt als een loutere handelsvordering, zonder dat melding gemaakt wordt van het reeds eerder opgevallen faillissement van de verwerende partij, terwijl de eigenlijke rechtsgrondslag van die vordering gesteund wordt op de specifieke afwijkende bepalingen van het Nederlands faillissementsrecht (art. 25.2. van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling, hierna “NFW”) en waarbij:

- uitgemaakt moet worden of een dergelijke vordering als een verifieerbare vordering (art. 26 juncto 110 NFW) moet beschouwd worden dan wel een niet verifieerbare vordering (art. 25.2. NFW),
- de vraag of beide vorderingen tegelijk kunnen ingesteld worden en of de ene vordering de andere niet lijkt uit te sluiten, rekening houdend met de specifieke rechtsgevolgen van elk van die vorderingen (o.m. qua mogelijkheden tot afroep van een bankgarantie uitgesteld na het faillissement), volgens de specifieke regels van het Nederlands faillissementsrecht lijken bepaald te worden?

En verder

(b)

Kunnen de bepalingen van art. 25.2 van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling (hierna “NFW”), als verenigbaar beschouwd worden met artikel 3.1. van de Insolventieverordening 1346/2000, voor zover deze wetsbepaling zou toelaten een dergelijke vordering (art. 25.2. NFW) in te stellen voor de rechter van een andere lidstaat in plaats van voor de insolventierechter van de lidstaat van het openvallen van het faillissement?

Het hof beveelt de schorsing van de procedure in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie.

De kosten worden aangehouden.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 7 juni 2022 door

B. BULLYNCK

Voorzitter

P. BALLAUX

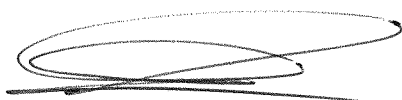
Raadsheer

B. MOORTGAT

Raadsheer

P. THIJS

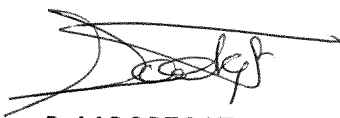
Griffier

P. THIJS

B. BULLYNCK

B. MOORTGAT

P. BALLAUX

